

15 s e Trin. 29.sept.2019. Vinderslev Sognehus kl.9. Hinge kirke kl.10.30

Salmer:

Vinderslev kl.9: 31- 29/ 48- 50

Hinge kl.10.30: 31- 29- 307/ 48- 477- 50

Herre, vi beder dig: Hjælp os til at høre dit ord, så vi lægger vort liv i dine hænder og tror på dig. Amen,

”Vær ikke bekymrede for jeres liv”, siger Jesus.

De ord får mig uvilkårligt til at tænke på en bestemt stribe i tegneserien om ”Radiserne”, som nok vil være kendt af de fleste.

Det første billede viser hunden Nuser, som sidder og fryser, for det er hundekoldt, som vi sjovt nok siger.

På næste billede kommer de to venner Søren og Thomas. Da de ser den frysende hund, siger Thomas til Søren: ”Nuser ser ud til at fryse, Lad os gå hen for at opmuntre ham.”

På det tredje billede står de to venner i dejlige varme frakker ved siden af den frysende hund: ”Vær frimodig, Nuser, vær frimodig!” siger Thomas.

På det fjerde og sidste billede ser man så, hvordan de to venner går deres vej. Hunden fryser stadig lige så meget, men nu tegner der sig et stort spørgsmålstegn over dens hoved.

For hvad i alverden var dog meningen? Hvorfor sige de ord, når situationen er nøjagtig den samme bagefter?

Jamen, er det ikke det samme, når vor Herre Jesus siger ”Vær ikke bekymrede for jeres liv”?

Her sidder vi hver især i dag med vore tanker og problemer.

Måske tænker vi på dem, som er vore nærmeste, og som også har deres at slås med? Der er måske et ungt menneske, som skal op til en afgørende eksamen. En anden skal måske til

undersøgelse på sygehuset, fordi der er en knude eller et mærke, som ikke skulle være der. En tredje døger i den grad med økonomien, så det er ved at gå helt galt.

”Vær ikke bekymrede for jeres liv”, lyder det så.

Så er det, vi uvilkårligt ryster på hovedet. For det her – det giver jo ingen mening.

At stå der ansigt til ansigt med en lille hund, der er ved at dø af kulde, og så må det arme dyr oven i købet høre disse ord: ”Vær ikke bekymrede, vær ved godt mod, vær frimodig!”

For mange år siden var der en ung fisker, som omkom ved en ulykke ude på havet. Det var ganske forfærdeligt – ikke mindst fordi han efterlod sig en ung enke og fire børn. Enken var fuldstændig forstenet. Ved mindesamværet efter begravelsen blev der foreslået en sang, som i den grad fordrejer det hele og forsøger at forklare det onde, som sker på denne jord. Heldigvis var det umuligt at finde noderne, så det blev ikke til noget.

Men tænk at foreslå sådan en sang, når en ung kvinde er fuldstændig knust efter et meningsløst dødsfald! Tænk at stå der med løftet pegefinger og sige: ”Nu må du ikke tage det så tungt. Tab ikke modet. Vær ikke bekymret. Vær frimodig. Det skal nok gå alt sammen. Hvem ved: Måske er der noget, du skal lære af denne vanskelige situation?”

Der er mennesker, som har mistet alt, hvad der hedder tro og håb i sådan en situation. Måske ikke på grund af selve det forfærdelige, som var sket, men på grund af menneskers håbløse og umulige ord.

”Vær ikke bekymrede for jeres liv”.

Nu er det jo vor Herre Jesus, der siger sådan, og så er det er jo ikke sådan at komme udenom. Om lidt skal vi synge salmen ”Uforsagt, hvordan min lykke end i verden blive må”, og den handler jo om det samme, når det hedder: ”Uforsagt, når andre plager med bekymring deres sind.”

Jamen, er det ikke den samme uforskammede letkøbte holdning?

Forfatteren Martin A.Hansen tager dette emne op i fortællingen ”Høstgildet”, hvor en stor dreng er blevet drukket ihjel af de voksne karle på gården. Den arme præst skal ud til de hårdtramte forældre, men hvad i alverden skal han dog sige eller stille op? Hvis jeg nu havde været som nabopræsten pastor Nielsen, siger han til konen, *”ja, så havde jeg allerede været der og var kommet hjem igen og sov sødt i sengen. Så var jeg kommet derind, havde trykket hænder, set dem i øjnene, talt trøstens ord, slået op i testamentet, hvor et mærke lå til lejligheden”*.

Situationen er fuldstændig umulig, og så ender det alligevel med, at han går derud, fordi konen siger, han skal. Med sig har han en kurv med mad og blomster og bidrag til en kiste.

”Vær ikke bekymrede for jeres liv”, siger Jesus, men her lyder ordene ikke ud i den blå luft.

For det første er det ham, der siger det – ham, der har al magt, og for det andet er der et bestemt ord, som er nøglen til det hele. ”Ingen kan tjene to herrer”, siger han, og han fortsætter: ”Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og Mammon”, siger Jesus, og så kommer det: ”Derfor siger jeg jer...”

Det er det lille ord ”Derfor”, som er nøglen.

Situationen er jo den, at Jesus har samlet sine disciple omkring sig. ”Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham”.

Sådan står der til indledning.

”Salige er de fattige i ånden”, siger han til dem. ”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på”, lyder det, og han forklarer dem, at de er jordens salt og verdens lys. Han siger en masse til dem om vrede, om ægteskabsbrud, om kærlighed til fjender og til sidst også om bekymringer, men det afgørende spørgsmål – også til dig og mig – det er og

bliver: Hvem er det, som bestemmer, når det gælder mit liv?

Hvem er det egentlig, der er herre?

Det, vi med andre ord skal forstå, det er, at når det er Gud selv, der er herre i vort liv, så er situationen godt nok en anden, end hvis det er penge og den slags, som har magten.

Når ordet ”derfor” er nøglen, så er det, fordi der er gået noget forud. Noget, som betyder, at jeg nu trygt kan lægge mit liv i hans hænder og stole på ham i stedet for at stole på penge og den slags ting.

Problemet er jo, at langt hen ad vejen er det *ikke* det, vi gør, og det er derfor, vi bekymrer os.

”Ingen kan tjene to herrer”, siger Jesus, og jeg husker et skuespil, jeg så for rigtig mange år siden, hvor der netop var en tjener, som havde to herrer. Her blev det utrolig morsomt, at han snart prøvede at betjene den ene og snart efter den anden og somme tider helst dem begge samtidig, men det er *ikke* sjovt, når det er virkelighed, for uvilkårligt går det sådan, at det bliver den forkerte herre, som bestemmer, og derfor er det, bekymringerne tager overhånd.

Se, i virkeligheden handler det om at sætte sig hen i en stille krog og tænke over ordene: ”Vi tror på Gud Fader, den almægtige.”

Hvad ligger der i det? Hvad betyder det for mig, at jeg har en herre, som har al magt i Himlen og på jorden?

Fra alteret hørte vi for lidt siden om regnbuen, som i den grad er blevet stjålet og misbrugt i vor tid. Derfor giver det mening at spørge: Hvad betyder det for mig, at regnbuen peger på denne herre og hans ord og hans vilje i stedet for bare at være et flag, jeg kan svinge med som et vidnesbyrd om, at jeg bestemmer selv og er min egen herre? Hvad betyder det for mig, at regnbuen er tegnet på, at Gud nu har hængt sin bue til hvile, fordi han vil frelse og ikke ødelægge?

Det handler om nåde. Guds nåde.

Det handler om at finde hvile i det, som kommer fra Gud og ikke mit eget.

Som Søren Kierkegaard siger det ud fra ordene: ”Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer” ”*Som den stærkeste kastemaskine kaster noget fra sig, og med en lidenskab som den, med hvilken man bortkaster, hvad man mest afskyer, handler det om at kaste al sin sorg fra sig*”. Og han fortsætter: ”*og med en sikkerhed som den, med hvilken det sikreste skydevåben rammer, og med en tro og tillid som den, med hvilken kun den mest øvedes skytte træffer – på Gud.*” Lad os derfor her til sidst høre et lille afsnit af den svenske lægprædikant Carl Olof Rosenius.

Han fortæller om en stor, smuk ejendom, som han lægger mærke til på en rejse. En ejendom, som er omgivet af al naturens og kunstens rigdom og skønhed, og så fortsætter han med disse ord: ”*Lidt efter møder jeg på vejen en fattig vandringsmand. Hans klæder er slidte og snavsede, hans ansigt er blegt og magert, og hele hans udseende vidner om nød og elendighed. Om nu en, der er kendt på egnen, ville sige til mig: ”Se på denne fattige vandringsmand. Han er ejermand og herre til den store og smukke ejendom, du nylig så” – da ville jeg uvilkårligt udbryde: ”Nej, det er umuligt! Det kan ikke være dit alvor!” Men den anden svarer smilende: ”Det undrer mig slet ikke, at du holder det for umuligt, så længe du ikke kender sammenhængen. Denne usle vandringsmand er netop nu kommet hjem, efter at han til sin faders store sorg i lang tid har flakket om i et fremmed land, hvor han er blevet mishandlet og udplyndret af røvere, dels har ødelagt sig selv ved et udsvævende og lastefuldt liv. Derfor ser han nu så ussel og elendig ud. Men han er i virkeligheden eneste søn af denne smukke ejendoms grundlægger, og hans fader har nu kort før sin død med blødende hjerte oprettet et testamente, hvori han indsætter sin faldne søn som arving til hele sin ejendom, blot på den betingelse, at sønnen skal vende hjem til sit fædreland og*

modtage arven. Og nu er han altså vendt hjem, nu nærmer sig det øjeblik, da han atter skal træde over tærsklen til sin faders hus, atter sluttes i sin moders arme og derpå overtage sin arv.”
Så vidt Rosenius.

Med sådan en Gud som Herre er der ingen grund til bekymring. Sådan lyder det til os, der igen og igen bekymrer os!

Derfor skal vi synge salmen ”Uforsagt, hvordan min lykke”, som er skrevet af en mand, der netop kom hjem på den måde. Hele sin ejendom havde Ambrosius Stub sat til i druk og spil. Selv børnene var han nødt til at give fra sig og betro til andre. Fuldstændig falleret kommer han til Ribe, hvor han får sine sidste år og dør som 53-årig.

Her er det, han møder den kristne tro, så det på en helt ny måde får indflydelse på hans liv.

Her er det, Gud selv får lov til at blive hans herre, så han kan forme og synge disse ord: ”Når jeg kun i nåden står, uforsagt, ihvor det går.”

Hvorfor? spørger vi, og svaret lyder: Derfor.

Fordi den almægtige Gud er din herre, Han er den, som i sin kærlighed ofrede alt for din skyld. Han er den, der i sin kærlighed sørger for dig – derfor skal du ikke være bekymret. Med sådan en far har du i hvert fald ikke grund til det, men kan sige med Ambrosius Stub:

Søde Gud, lad mig din nåde
altid have her! Du må
gerne for min lykke råde,
når det hist mig vel må gå.
Når jeg kun i nåden står,
Uforsagt, ihvor det går.

Amen.